

Г. ФИЛИПОВ
ВЪЛШЕБНАТА ШАПЧИЦА

chitanka.info

Живял някога един воденичар, който имал трима сина и една дъщеря. Много обичал дъщеря си, но никога не бил доволен от синовете си. Затова те искали да напуснат къщата му и често въздишали и си казвали:

— Ех, да имахме шапчицата на джуджето, колко щастливи щяхме да бъдем!

— Как така? — попитала веднъж сестра им.

— Джуджетата живеят в зелените гори — обяснил ѝ средният брат. — Те имат вълшебни шапчици. Сложиш ли си такава шапчица, ставаш невидим и придобиваш големи богатства.

— Как да се доберем до такава шапчица? — попитал малкият брат.

— Джуджетата — продължил средният брат — обичат да се забавляват. С голямо удоволствие подхвърлят нагоре шапчиците си. Трябва да издебнем някое джудже, когато си хвърля нагоре шапчицата и да я хванем. Тогава, който я улови, става невидим и колкото пари поиска от джуджето, ще ги получи.

— О, това е чудесно! — казал големият брат и тръгнал към зелените гори.

Пътят бил дълъг и едва привечер той стигнал в гората на джуджетата. Изведнъж забелязал няколко джуджета, които си играели и хвърляли шапчиците си нагоре. Една шапчица паднала до него и той протегнал ръка, за да я вземе, но джуджето грабнало шапчицата и се развикало:

— Крадец! Крадец!

Цял орляк джуджета се нахвърлили върху големия брат и го хванали. Откарали го като пленник в своето подземно царство.

Дните минавали, а големият брат не се връщал. Бащата станал още по-строг с другите двама братя. Тогава средният брат казал:

— Аз ще отида в зелените гори и ако взема някоя вълшебна шапчица ще се върна. Ако не се върна, знай, че нещо се е случило с мене.

Двамата братя се разделили с болка и средният тръгнал към зелените гори.

Там с него се случило същото, както с най-големия брат — и той бил отведен в подземното царство.

С нетърпение и тревога очаквал най-малкият брат завръщането на средния, но напразно. Натъжил се много и един ден казал на сестра си, която се топяла от мъка:

— Ще отида и аз да търся вълшебната шапчица.

Сестрата не искала да го пусне и той тръгнал тайно. Когато стигнал в зелената гора, по отъпканата трева познал мястото, където играели джуджетата. Той легнал на тревата и търпеливо зачакал. Не минало много време и джуджетата дошли. Едно от тях се приближило до него и хвърлило шапчицата си нагоре, но момъкът не я взел. Казал си; „Има време!“ Джуджето видяло, че няма опасност и вдигнало шапчицата си. След малко друга паднала до момъка, но той не мръдвал от мястото си. Когато и трета шапчица паднала съвсем близо до него, той я грабнал и веднага я сложил на главата си.

— Крадец! Крадец! — развикали се джуджетата.

Но момъкът станал невидим и те не могли да му сторят нищо. Започнали да плачат и да го молят да им върне шапчицата, като му обещавали всички богатства на света, ако я даде.

— Всички богатства на света ли? — попитал момъкът. — Бих ги приел и бихме се разбрали. Но най-напред кажете къде са моите братя?

— Те са долу, в подземното царство — отвърнало джуджето, което загубило шапчицата си.

— А какво правят долу?

— Ами, слугуват...

— Така ли? — учудил се момъкът. — От сега нататък вие ще ми слугувате. Веднага ме заведете при братята ми!

Натъжени и разтревожени, джуджетата отвели своя господар в подземното царство, където той намерил своите двама братя. Те били облечени като прислужници.

— Веднага донесете хубави дрехи за братята ми и за мен! — заповядал най-малкия брат.

Заповедта била изпълнена начаса.

После най-малкият брат заповядал да сложат трапеза с отбрани ястия и напитки. Когато се нахранили той заповядал да осветят подземията, за да ги разгледат. Братята се качили на кристална колесница и тръгнали да обикалят подземията. Видели дивни водоскоци, сребърни лалета, златни слънчогледи, алени рози и всичко имало вълшебен блясък.

Малкият брат се съгласил да върне шапчицата на джуджето, ако му донесат питие от най-редките и лековити билки. То било за баща им, който имал болно сърце и братята се надявали да възвърнат обичта му към тях. Поискал и чеиз за сестра си. Поискал и пълна каруца скъпоценни камъни, и втора каруца с ковано злато. Най-накрая поискал и три разкошни колесници.

Джуджетата начаса донесли всичко.

Един ден пред воденицата спрели три колесници, изскочили малки прислужници и отворили вратите. Слезли трима прекрасни момци, облечени като принцове. Слугите разтворили тежките сандъци, пълни със злато.

Воденичарят и неговата дъщеря гледали смаяни.

— Добро утро, татко! Добро утро, сестрице! — казал големия брат. Той почерпил баща си с лековитото питие и старият воденичар, след като отпил, почувствал как сърцето му се затоплило. Той прегърнал синовете си и ги благословил.

В този миг воденичните камъни, които от дълго време стояли като заковани, започнали пак да работят... И заживял старият воденичар с децата си в мир и любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.